

Raşe 2

– BelkızGÜNAYDIN · 27 Ekim 2009

Raşe, evinin bahçesini çok seviyordu. Rengarenk güller arasında, dolanıp onların kokularını doyasıya içine çekti. Özlemine çektiği, vatanının kokularına benziyordu. Genç kadın, güllerden daha güzel olduğunun farkında bile değildi. Yaşamı boyu, bu düşünce yapısını kavrayamamış, insanların ilk önce, onun sevgi dolu, kocaman yüreğini görmelerini istemişti.

Bu ülkeye ilk geldiğinde, edindiği arkadaşlarının, insanları olduğu gibi kabul etme özelliğini, kazandıklarını düşünmüş ve çok mutlu olmuştu. Ne yazık ki genç kadın, yanıldığını çok geçmeden anladı. Yer ve zaman değişmiş, fakat insanlar hala aynıydı. İnsanların, özünü oluşturan düşünce şeklidir. Bu konuda, gelişme gösterilmiyorsa, bu insanlık için büyük bir kayıptır diye düşündü.

Yine güllerine döndü. Kapkara gözleri, şimdi çok uzaklara bakıyordu. Çocukluğunda, böyle gül bahçelerinde çok oynamıştı. Doğduğu ev çok uzaklardaydı. fakat anıları hala sınımsızdı. İlçe merkezinden ayrılıp, tepelere doğru yürümeye başlayınca, büyük evler ve köşkler geride kalırdı. Onlar, Derekahve çocuklarıydı. Bu mahalleye girince, ilk dikkati çeken müzik sesi ve onun eşliğinde gelen şen kahkahalardı. O zamanlar pikaplardan yükselen, müzik sesleri hep birbirine karışırdı. Bu insanların büyük bölümünün, geçim kaynağı urgancılıktı. Evlerinin büyük bahçelerinde, sokaklarda veya gül kokulu harımlarda sicim işlerlerdi. Kendi evini düşündü. Her sabah anne ve babasının satış için hazırladıkları, börek ve kurabiye kokusuyla uyanırdı. Onların evindeki en güzel müzik, annesinin yıllardır başından ayrılmadığı dikiş makinesinden gelirdi. Annesi, sanat müziği sevgisiyle, bir de hüzzam tutturur ev kuş yuvasına benzerdi. Evet burada yaşayan insanlar yorgundu. Ama yaşamayı severlerdi ve kana kana hayatı içerlerdi. Bu güzel insanların, ne zaman evlerine gitseniz ağaçlarındaki meyveleri yere indirir ne kadar yorgun olduklarını düşünmeden, tabaklarda, içtenliği de sunarlardı. Raşe, yıllardır o meyvelerin tadını bulamıyordu. Artık onları, o içtenlikle sunan hiç kimse kalmamıştı.

Bir de dibek önü vardı. Burası mahalle çocuklarının, oyun alanıydı. Bazı arkadaşları, çalışan annelerine yardım amacıyla, küçük kardeşlerine burada bakarlardı. Her biri sorumluluk sahibi, küçük anne ve babalardı. Ağaç dallarına kurdukları salıncaklarda, en güzel ninnileri titrek sesleriyle, kardeşleri için söylerlerdi. Bu tepeler baharda beyazlara bürünür, her tarafı papatyalar kaplardı. Genç kadın, papatyalardan taçlar yapan, bu insanlara beyazın çok yakıştığını düşünürdü. Heyecanla uçurtmaları izler, kendi uçurtmasının neden havalanmadığını anlayamazdı. Şimdi düşünüyordu; bu ne uçurtmanın ne de rüzgarın suçuydu. Suç ellerinindi, çünkü onlar ürkek ve kararsızdılar.

Artık, uçurtmayı havalandırabileceğine emindi. Büyümüş, kendisi de, kendisini, kendisi gibi yaşayan şanslı kişilerden olmuştu.

RaŖe 'Yüzeyselliđin ve ıkarıcılığın kara bulutlar gibi insanlığın üzerine öktüđu bu dünyada; prenses gibi giyinirsen hanedandan sanılırsın' İngiliz atasözünün taşıdığı espriyi kimseye anlatamamıŖ, her kesin canını sıkımtı. Ŗu an tek düŖündüđuşuydu: 'Umarım hiç biriniz, gözlerinizi benden kaırıp bomboŖ boşluğa bakmazsınız, tıpkı diğerleri gibi.'